

Za odlično naravno zdravljenje

uporabljajte »Planinka zdravilni čaj Bahovec«, ki je pripravljen večinoma iz najboljših zdravilnih planinskih zelišč. Dolgoletna izkušnja nam potrjuje, da je »Planinka zdravilni čaj Bahovec«, ki vsebuje preizkušene in dobre zdravilne sestavine, dober regulator za čiščenje. — Šest- do dvanajsttedensko zdravljenje s »Planinka zdravilnim čajem Bahovec« deluje izvanredno in sicer brez strupov pri vseh sledečih boleznih: Pri slabih prebavi želodca in zaprtju telesa, slabem delovanju črevesa in napetosti telesa, omotici in slabosti, obolenju na hemeroidih in boleznih jeter. »Planinka zdravilni čaj Bahovec« pospešuje apetit. — Zahtevajte v lekarnah samo pravi »Planinka čaj Bahovec«, ki se ne prodaja odprto, temveč samo v originalnih plombiranih zavojčkih po Din 20., s proizvajalčevim napisom: **Lekar na Mr. Bahovec, Ljubljana, Kongresni trg 12.**

Reg. sub. Sp. br. 169, od 9. II. 1933.

PO SVETU KATOLIŠKEM

Petje lista in evangelija v slovenskem jeziku. Škofovsko konferenca jugoslovanskih škofov, ki se je vršila v Zagrebu od 30. aprila do 6. maja 1921, je poslala vernikom skupen pastirski list, duhovnikom pa še posebno poslanico. V tej poslanici se pravi: »Slednjič Vam, bratje, javljamo, da je sveta stolica po prošnji hrvatskih škofov raztegnila na vse področje naše države pravice, katere so poprej imele samo poedine škofije, namreč uporabo rimskega obrednika v hrvatskem ali slovenskem jeziku, pa se bodo zato vršili vsi obredi v živem jeziku razen sv. maše, pri kateri se bosta samo list in evangelij pevala v živem narodnem jeziku.« Ta objava temelji na pismu z dne 17. aprila 1921, s katerim je papež Benedikt XV. dovolil rabo rimskega obrednika v narodnem jeziku in v katerem se tudi nahaža sledeče dovoljenje: Njegova svetost je tudi dovolila, da se petje lista in sv. evangelija pri sv. maši sme vršiti v narodnem jeziku. To dovoljenje je poleg ljubljanskega g. škofa tudi priobčil prevz. g. knezoškof lavantinski. Duhovščina se ga sme odslej posluževati pri petih sv. mašah. Predpisano je, da duhovnik pri sv. maši list in evangelij prej prečita latinsko. Zavoljo enotnosti v škofiji bi kazalo dovoljenje uporabljati pri slovesnih sv. mašah z asistenco.

Jubilejni odpustki razširjeni na ves svet. Na velikonočni pondeljek je bilo končano sveto leto, ki se je kot 1900letnica trpljenja in smrti Gospodove obhajalo od 2. aprila 1933 do 2. aprila 1. 1934. To sveto leto je bilo oblagodarjeno z velikimi odpustki in drugimi duhovnimi dobrinami, ki pa so jih postali deležni samo tisti, kateri so romali v Rim. Bilo je v preteklem svetem letu kljub gospodarski krizi, ki vlada po vsem svetu, v Rimu na stotisoče romarjev, ki so prišli iz raznih delov sveta. Med njimi so tudi bili Slovenci, ki so večkrat v večjih ali manjših skupinah poromali v Rim, naposled o sklepu svetega leta, ki je bilo slovesno zaključeno s proglasitvijo mladinskega apostola don Boska za svetnika. Sveti oče hoče, da bi se odpustkov sv. leta udeležili verniki v čim največjem številu. Zato je razširil na ves katoliški svet vse duhovne dobrine jubilejnega leta. Jubilejne odpustke je mogoče dobiti vsakomur v svoji lastni župniji v

dobi med 8. aprilom 1934 in 28. aprilom 1935. Odločitev sv. Očeta bo objavljena v vsaki župniji. Določili in oznanili se tudi bodo pogoji, pod katerimi bo mogoče dobiti jubilejni odpustek.

Rdeč pas okoli Pariza. V francoskem narodu se najdejo takšna nasprotstva, ki se redko najdejo drugod: krepostnost, ki se dviga v angelske višine, na drugi strani pa zloba, ki jo podpihujejo demoni teme. Iz Francije se zadnji čas stalno poroča o korupcijski aferi Staviskega, ki predstavlja svetu svobodomiselnost Francijo v prav slabi luči. Je pa tudi druga Francija, ki ne dopušča, da bi se omadeževal častni čit domovine, in to je krščanska Francija. To je Francija žive katoliške vere ter dejavne ljubezni do bližnjega. In ta Francija prodira korak za korakom, zmagoslavno si osvaja joč nekdanje trdnjave svobodomiselnosti in brezverja točko za točko. Zadnji čas si je osvojila takozvani rdeči pas okoli Pariza, torišče bednega proletarijata, močvirje strahotne gmotne in duhovne bede in zapuščenosti. Tukaj prebiva milijon ljudi, ki ga je brezsrčni nekrščanski družabni red potisnil na obronke, da tamkaj živi svoje turobno življenje. Komunizem za te uboge ljudi ni storil ničesar, niti z mezincem ni ganil, da bi olajšal njihovo obupno stanje. Smatral

jih je kot zrelo jabolko, ki mu o svojem času kot plen pade v brezbožno naročje. Pa se je začel za te uboge, zapuščen duše boj. Na eni strani je stal brezbožni komunist, sebični izkoriščevalec ljudske bede, na drugi strani pa katoliški duhovnik, ki je hotel te ljudi rešiti duhovno in jim pomagati časovno in telesno. Ime temu duhovniku je pater Lhande iz Družbe Jezusove. Pri svojem prodiranju v rdeče močvirje je kmalu našel pomagače: duhovnike in laike, može, fante, žene in dekleta, ki so ga podpirali pri njegovem apostolskem delu. Delo, ki se je s tako junaske požrtvovalnostjo začelo in vršilo, je kmalu začelo roditi lepe uspehe. Da bi se ti uspehi ustalili, je sedanji pariški nadškof kardinal Verdier sklenil organizirati veliko nabiralno akcijo: o Božiču 1931 je izdal svoj oklic na vernike, naj pomagajo, da ustvari v bližini Pariza 60 novih župnij, postavi 60 novih cerkva, 60 župnišč, 60 društvenih domov in 60 šolskih poslopij. Treba je tudi stanovanj za ljudi, ki so po večini stanovali po barakah. Pokupil je v to svrhu velikanska zemljišča, ki so se po razdelila med revne ljudi; ustanovil je gradbeni sklad, ki naj pomaga tem siromakom, da si zgrade svoje lastne hišice. Kardinalov poziv je imel nepričakovani uspeh. V enem samem dopoldnevu je bilo posojilo 20 milijonov frankov (60 milijonov dinarjev) podpisano ne samo enkrat, marveč trikrat. Pri akciji za gradbo delavskih stanovanjskih hiš kardinala podpirata država in pariška občina. Danes gradi kardinal — delavci rdečega pasu ga imenujejo »naš kardinal« — 64 velikih cerkva in 34 središč za bogoslužje in župnijsko dobrodelnost; med nekdanj tako zapuščenimi delavci se je naselilo 23 redovniških hiš. In okoli cerkva se dvigajo katoliški društveni domovi, šole, bolnišnice, sirotišnice itd. Take čudeže ustvarja tudi danes životvorna krščanska vera.

P. Hugolin Sattner †

V visoki starosti 83 let je preminul dne 20. aprila t. l. v ljubljanskem frančiškanskem samostanu največji slovenski skladatelj g. pater Hugolin Sattner. Rajni se je rodil dne 29. novembra leta 1851 v Kandiji pri Novem mestu. Oče je bil poštni uradnik iz Nižje-Avstrijskega, mati je bila Slovenka. Ljudsko šolo in gimnazijo je obiskoval v Novem mestu. Po prestopu v frančiškanski red se je šolal v Nazarju in v Kostanjevici pri Gorici ter v Ljubljani, kjer je primiciral leta 1874. Že kot bogoslovec je vodil pevske zборе in kot mlad pater je poučeval petje in orglal v cerkvi v Novem mestu. V Novem mestu, kjer je bil na delu za preosnovno cerkvenega petja v cecilijanskem duhu, je deloval 16 let. Iz Novega mesta je bil poklican v Ljubljano, kjer je ostal do smrti in je zapustil slovenskemu narodu največje umetne skladbe in zelo mnogih uglasbenih cerkvenih pesmi ter maš. Saj pozna vsakdo njegova najvažnejša de-

la, ki so še danes privlačna in na katera je lahko ponosen vsak sin slovenske matere. V dušo našega Sim. Gregorčiča ni prodrl nikdo tako globoko, kakor p. Hugolin, ki je uglasbil: Oljko, Soči, Jefejevo prisego ter V pepelnici noči.

Poleg neumornega in tolikanj plodnosnega delovanja na polju glasbene umetnosti je bil blagopokojni z vso vnetostjo duhovniškega poklica na delu v spovednici, 25 let je bil župnik, dalje samostanski predstojnik, provincijal, vikar itd.

V 83. letu je pobrala velikega Slovenca p. Hugolina v skromni obleki svet. Frančiška pljučnica.

Tolikanj zaslužnemu možu ohranimo hvaležen spomin v molitvah in pri sv. daritvi! G. Sattner se je preselil od nas in je že prejel zaslužen plačilo, njegova nesmrtna dela bodo slovenskemu narodu vedno v spodbudo k lepemu ter blagemu na polju petja ter glasbe.